

ใบงานที่ ๒๑ เรื่อง การอ่านจับใจความซีไรต์
 หน่วยการเรียนรู้ที่ ๔ เรื่อง วิชาล้นชวนตรองตรี เรื่อง อ่านยลยีนซีไรต์
 รายวิชา ภาษาไทย ๓ รหัสวิชา ท๒๓๑๐๒ ภาคเรียนที่ ๒ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

ตอนที่ ๑ ให้นักเรียนจับคู่ระหว่างชื่อหนังสือรางวัลซีไรต์กับนักเขียนให้ถูกต้อง

ชื่อหนังสือ	นักเขียน
..... ๑. ใต้เดือนตาบอดในเขาวงกต	ฉ. ปราบดา หยุ่น
..... ๒. ลูกอีสาน	ช. อัญชัน
..... ๓. ปูนปิดทอง	ซ. ชาติ กอบจิตติ
..... ๔. เราหลงลืมอะไรบางอย่าง	ฅ. อัศศิริ ธรรมโชติ
..... ๕. ซอยเดียวกัน	ญ. แदनอรัญ แสงทอง
..... ๖. ก่อกองทราย	ฎ. วานิช จรุงกิจอนันต์
..... ๗. อัญมณีแห่งชีวิต	ฏ. มาลา จันท์คำ
..... ๘. ความน่าจะเป็น	ฐ. กฤษณา อโศกสิน
..... ๙. ความสุขของกะทิ	ฑ. อังคาร จันทาทิพย์
..... ๑๐. ม้าก้านกล้วย	ฒ. วีรพร นิติประภา
..... ๑๑. ขุนทองเจ้าจะกลับมาเมื่อฟ้าสว่าง	ณ. งามพรรณ เวชชาชีวะ
..... ๑๒. ไม่มีหญิงสาวในบทกวี	ด. วัชระ สัจจะสารสิน
..... ๑๓. อสรพิษ	ต. ชะการีย์ยา อมตยา
..... ๑๔. สิ่งโตนอกคอก	ถ. คำพูน บุญทวี
..... ๑๕. เจ้าจันทร์ผมหอม	ท. ไพฑูรย์ ธัญญา
..... ๑๖. ปณิธานกวี	
..... ๑๗. หัวใจห้องที่ห้า	
..... ๑๘. ครอบครัวยุคกลางถนน	
..... ๑๙. คำพิพากษา	
..... ๒๐. ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน	
ก. ศิลา โคมฉาย	
ข. จิตานันท์ เหลืองเพียรสมุท	
ค. ไพรินทร์ ขาวงาม	
ง. อังคาร กัลยาณพงศ์	
จ. วินทร์ เลียววารินทร์	

ตอนที่ ๒ ให้นักเรียนอ่านจับใจความสำคัญเรื่อง ลูกอีสาน แล้วตอบคำถามต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

๑

บทที่ ๒

หาอาหารหน้าแล้ง

เด็กน้อยคุณไม่เคยไปเที่ยวป่าหรือบนโคกสักหน เพราะแม่รักคุณมากไม่อยากให้คุณลำบาก แต่คุณก็ได้ไปกับพ่อจนได้ในวันหนึ่ง แม่จัดข้าวห่อกับแจ่วปลาร้าใส่พายผ้าขาวม้าให้พ่อ แล้วพาสุนัขและบุญหลายน้องหญิงของคุณลงเรือนหายไป

พ่อจึงนำพักหนึ่งแล้วเอาผ้าขาวม้าที่มีข้าวห่ออยู่ในนั้นขึ้นเคียนเอา และไปปลดหน้าไม้กับกระบอกลูกศรลงมาแบกไว้บนป่าขวา สะพายข้องสำหรับใส่จักจั่นขึ้นป่าซ้าย แล้วบอกให้คุณไปหยิบเอากระบอกลง สำหรับติดจักจั่นที่พ่อทำด้วยยางข่อยปนน้ำมันยาง คุณดีใจมากเพราะไม่เคยไปเที่ยวป่า เมื่อลงเรือนไปไ้มอมกับไ้แดงหมาสองตัวก็ร้องขึ้นเอง ๆ เพราะมันรู้ว่าจะได้เข้าป่าไล่พังพอนหรืออีเห็นกันอีก

หมาสองตัวนี้พ่อของคุณรักมันมาก เพราะนอกจากมันจะไล่กัดฟังพอน เก่งแล้ว กลางคืนเดือนหงายมันยังไปไล่ฮีเห็นบ่อย ๆ อย่างน้อยก็ได้กลับมา หนึ่งตัวทุกที แม่แล่นื้อแบ่งกันกับชาวบ้านที่ไปด้วยก็พอแกงอ่อมได้หม้อใหญ่ แต่หางของฮีเห็นนั้นคุณไม่เคยกินเพราะพ่อบั้งไฟจนสุกแล้วโยนให้หมากิน ทุกครั้งไป คุณเคยขอลูกหมาสีดำและสีดำปนขาวมาให้พ่อดู แต่พ่อไม่เอา พ่อบอกว่าหมาดำกับหมาต่างใจไม่สู้ แพ้หมาสีน้ำตาลกับสีหม่น และเวลา หมาสีดำกับหมาต่างไปไล่ฮีเห็นกลางคืนจะทำให้ฮีเห็นมองเห็นแต่ไกล หรือ ถ้าขโมยจะเข้าเขตบ้านก็จะเป็นจุดให้ขโมยเห็นแต่ไกลเหมือนกัน

ถึงโคกหนองใหญ่ ตะวันเกือบจะตรงหัวเพราะคุณเดินช้าไม่เหมือน พ่อ ยิ่งเห็นเด็กหนุ่ม ๆ เดินสวนทางมีเสียงจักจั่นร้องระงมอยู่เต็มช่อง คุณก็ ยิ่งเสียใจเพราะจักจั่นคงไม่มีให้จับเสียแล้ว และก็เหมือนคุณคิดไว้จริง ๆ วัน นั้นคุณกับพ่อติดจักจั่นได้ไม่ถึงสิบตัวเพราะหมาสองตัวมันวิ่งนำหน้าไปก่อน ทำให้จักจั่นเจียบเสียงเสียหมด เมื่อพ่อเห็นคุณถอดไม้เล็ก ๆ ออกจากเส้ไม้ไผ่ ยาว ๆ ออกจุ่มตังบ่อย ๆ พ่อก็บอกว่า

“อย่าจุ่มบ่อยน้ำมันจะหมด อ้อมไปทางหนองน้ำหานกยิงดีกว่า”

คุณนั่งลงบนขอนไม้ บอกว่าพ่อกินข้าวเถอะ พ่อ พ่อจึงไปเต็ดยอด กระโดนอ่อน ๆ มากำใหญ่ แก่ห่อข้าวออกแล้วล้วงจักจั่นในช่องออกมาหยิก หัวให้มันตายทีละตัว

“เต็ดปีกเต็ดขาออก แล้วรีดไขมันออกอย่างนี้เสียก่อน ค่อยกินตัวมัน”

พ่อสอนพลงเอาไปกระโดนอ่อน ๆ ห่อจักจั่นแล้วจิ้มกับแจ่วส่งเข้าปาก เคี้ยวกรุบ ๆ คุณทำตามพ่อแล้วรู้สึกอร่อย เพราะหัวจักจั่นมีรสมันใบกระโดน มีรสฝาดและแจ่วมีรสทั้งเผ็ดทั้งเค็มเข้ากันพอเหมาะ

“ทีหลังพ่อจะมากันกลางคืน” พ่อว่า

“มาจับกลางคืนจะเห็นตัวมันหรือ” คุณสงสัย

“ไม่ต้องให้เห็นตัว ต้นไม้ต้นไหนมีจักจั่นอยู่มาก ๆ พ่อรู้ คือได้ต้นไม้ จะเย็นผิดปกติและมีเขียวของมันโปรยลงมาเป็นฝอยถูกตัวเราเราจะรู้สึก เย็นแล้วพอก็โค่นต้นไม้ลง”

“มันไม่บินหนีหมดหรือ” คุณซัก

“ไม่บิน มันมองยามกลางคืนไม่เห็น พอดต้นไม้ล้มลง พ่อจุดได้ขึ้นส่อง เก็บใส่ช่องเลยแหละ” พ่อว่า

คุณกินน้ำในกระบอกไม้ไผ่ที่พ่อสะพายไปยังไม่อื่อก็ได้ยินเสียงไอ้แดง กับไอ้มอมมันเห่าขึ้น พ่อฉวยหน้าไม้วิ่งไปทางหมา คุณก็วิ่งตามไป สักครู่ พ่อตะโกนบอกคุณว่า

“ลูกอย่าเข้ามาใกล้สัก ไอ้แดงกับไอ้มอมกำลังจะกัดงูเห่า”

คุณย่อเข้าไปอีกนิดหนึ่งก็ตะลึงจั้งจัง เพราะงูเห่าตัวใหญ่กำลังแผ่ แม่เบี้ยอยู่ข้าง ๆ จอมปลวก ทำเสียงใส่หมาเสียงฟอ ๆ

“หลอกล่อให้ตี อย่าให้มันพ่นพิษใส่ตานะไอ้แดง” พ่อตะโกนบอกหมา ขณะที่มันเห่า และวิ่งไปรอบ ๆ งูตัวนั้น

ไม่นานนักคุณก็โดดโห่ร้องขึ้นสุดเสียง เพราะขณะไอ้แดงหลอกล่อ งูเห่าอยู่ข้างหน้า ไอ้มอมก็รีเข้าคาบหางงูแล้วพาดกับสะโพกของมันซ่ายขวา เสียงป๊วะ ป๊วะ จนดูแทบไม่ทัน ไอ้มอมวางงูลง แล้วไอ้แดงก็รีเข้าจับหางงูทำ เหมือนไอ้มอมบ้าง

“พอแล้ว มันตายแล้ว สู้เก่งมาก” พ่อตะโกนบอกหมาแล้วเรียกคุณให้ ออกเดินตามไป คุณยืนดูงูตัวนั้นอยู่พักหนึ่ง พ่อจึงบอกว่า

“ไปหาyingนกดีกว่า งูนี้กินไม่ได้ ถ้าเป็นงูสิงก็จะได้อาไปต้มสัสมินบ้าง”

เมื่อไปถึงหนองน้ำคุณก็เดินตามพ่อไปเรื่อย ๆ แต่แทนที่พ่อจะได้ying

นกกก็กลับไปอิงบ่างตัวใหญ่ตัวหนึ่งขนาดกำปั้น เวลาบินตัวขนาดนกกพิราบ มีหน้าตาคล้าย ๆ นกเค้าแมว แต่หัวเล็กและปากเล็กจุกสั้น มีปากเหมือน ค้างคาวและมีขนปุกปุยสีน้ำตาลปนขาวพ้อชี้ให้ดูบนยอดยางอันสูงลิ่ว แล้ว ชิงสายหน้าไม้อย่างรวดเร็ว บ่างตัวหนึ่งไต่ไปมาอยู่บนยอดยางไม่ยอมหยุด เหมือนมันจะรู้ว่ามีคนจะฆ่ามัน พ้อพ้อยิงลูกศรขึ้นไปลูกหนึ่ง บ่างตัวนั้นก็เกาะกับกิ่งไม้ไม่ไหวตึง คุณนั่งแหงนหน้าดูบ่างตัวนั้นด้วยความตั้งใจ แต่ ลูกศรของพ้อกลับเพียงเฉียด ๆ ตัวบ่างทุกที ส่วนหมาสองตัวก็เห่าโห่ง ๆ ขึ้นไปเป็นพัก ๆ พ้อยิงจนลูกศรเหลือลูกเดียวจึงบอกกับคุณว่า “กลับดีกว่า”

“พ้อไม่ยิงอีกหรือ” คุณถามพ้อ

“ลูกหน้าไม้เหลือลูกเดียว ถ้ามาสองสามคนต้องได้กินบ่างตัวนี้แน่ ๆ”

พ้อว่า

“ทำอย่างไรล่ะพ้อ”

“เอาขวานโค่นต้นยางลงซิ พ้อเอาไม้เคาะโคนต้นมันก็วิ่งเข้าโพรงทันที”

วันนั้นถึงจะไม่ได้อะไรจากโคกหนองใหญ่ แต่พ้อก็ยังไม่ลดความพยายาม คุณนึกในใจอยู่ว่าเมื่อกลับไปถึงเรือนแม่คงว่าพ้ออีกแน่ ๆ

เมื่อถึงทุ่งนา พ้อบอกว่างูสิงชอบลงจากเฟื้อยไม้มาตากแดดในตอนเช้าตรู่กับตอนเย็นแสงแดดอ่อน ๆ บางทีมันก็ขึ้นจากรูเพราะมันหนีภัยลงไปอยู่ในรูก็มี ไม่นานนักพ้อก็พบงูสิงอยู่บนเฟื้อยไม้ต้นช่อยข้างจอมปลวก คุณตามเข้าไปใต้ต้นช่อยสองต้น เงยหน้าขึ้นไปเห็นท้องงูสิงเป็นแสงสีขาวปนแดงเปล่งรัศมีออกมา คุณสงสัยถามว่า

“งูสิงจริง ๆ หรือพ้อ”

“ใช่” พ้อว่าพลาจลั้งเส้นไหมในตลับยาสูบออกมาแล้วทำเป็นบ่วง

ผูกติดกับปลายเส้นไม้ไผ่สำหรับติดจักจั่นไ้แดงกับไ้มอมเห่าโห่ง ๆ ทำให้พ่อโมโหเตะเอาที่หนึ่ง เพราะกลัวว่างูสิงตัวนั้นจะตกใจเลื้อยหนีไปที่รกทึบ พ่อค่อย ๆ แหย่ปลายบ่วงขึ้นไปขณะที่คุณมองดูอยู่ว่าหัวงูอยู่ทางไหน สักครู่ตัวนั้นก็ถูกพ่อดึงลงมาถึงดิน แต่บ่วงที่คล้องคองูขาดออกทำให้งูเลื้อยปราดขึ้นจอมปลวก ไ้แดงคอยอยู่แล้วจึงกระโจนเข้าคาบหางมันอย่างรวดเร็ว และฟาดมันกับสะโพกของมันดังป๊วะ ๆ พ่อวิ่งเข้าไปจับคองูดึงมาจากปาก ไ้แดงหลุดออก แล้วฟาดกับจอมปลวกที่เดียวงูก็ไม่ไหวดิ้ง

พ่อบอกว่า

“ถ้าเป็นงูเห่าหมาจะไม่กระโจนเข้าคาบหางงูทันที”

พ่อก่อไฟขึ้น แล้วเอาเถาว์วัลย์ผูกคองูแขวนไม้บนกิ่งไม้ พ่อล้วงมิดออกมากริดรอบ ๆ คองู แล้วกริดลงไปตามหน้าท้องของงูจนถึงโคนหาง พ่อดึงหนังงูเดียวเดียวก็หลุดออกมาเห็นตัวงูเป็นสีขาว พ่อสับงูออกเป็นท่อน ๆ ใส่ในไม้ตักได้ถึงสามไม้ พ่อบอกว่่าย่างไฟให้เกรียม ๆ จึงห่อไปบ้าน เพราะเลือดของมันจะไม่เประอะผ้าขาวม้า

พองูกำลังจะได้ที่ก็มีหนุ่มใหญ่สองคนตรงมา

“ไปไหนมา” พ่อถาม

“ไปตักนกขุ่ม” คนหนึ่งบอก

“ได้เจ็ดตัวแล้ว” อีกคนว่า

พ่อแก้ต้บไม้ออกทั้งสามต้บวางขึ้นงูสิงลงบนใบไม้แล้วหยิบส่งให้คนไปจับนกขุ่มคนละสองชิ้น

“เอานกขุ่มมาให้กูสองตัวก็พอ” พ่อว่าแล้วหัวเราะ

“เอาซี เวลาลาบต้องสับก้านกล้วยอ่อน ๆ ปนลงไปด้วย” คนหนึ่งบอกพ่อ

คุณสงสัยจึงถามว่า “ใส่ก้านกล้วยทำไม”

คนหนึ่งบอกว่า “มันอร่อยและจะได้ลาบมาก ๆ”

“นกขุมมันอยู่ในนามิไข่หรือพ่อ” คุณถามพ่อ

“มันอยู่แต่ตอนข้าวเป็นรวง แต่หน้าแล้งมันขึ้นไปอยู่ในป่าละเมาะ”

พ่อบอก

ตาข่ายดักนกขุมของพ่อก็มีถึงห้าปาก แม่กำลังสานอยู่ก็มี แต่วันนั้น พ่อไม่ได้เอามาด้วย คุณนึกในใจว่า ถ้าพ่อเอามาด้วยคงไม่เสียงูสิงให้สองคน นั้นถึงสี่ชิ้น

ครั้งกลับถึงเรือนในตอนเย็น ป้าคำพาทิมี่เรือนคนละฟากถนนก็ตรง มาถามพ่อ ครูใหญ่ ๆ ป้าคำพาก็ได้งูสิงอย่างกลับไปสองชิ้น

“ฉันไม่อยากจะสึกชิ้น” แม่ไม่พอใจ

“ทำไมแม่” คุณถาม

“นางคำพาที้เหนียว จนใคร ๆ เรียกมันว่านางปลาร้าเหม็น”

“ปลาร้าเขาเหม็นรีแม่” คุณถามต่อ

แม่เล่าให้ฟังว่า ยายนางคำพาที้ปลามาก ๆ ทำปลาร้า จะตำปลา คลุกกับเกลือและตำเบา ๆ เพราะกลัวชาวบ้านจะได้ยิน เมื่อปลาร้าไม่ถึงเกลือ พอเปิดฝาไหวออกปลาร้าก็จะส่งกลิ่นเหม็นไปไกล ๆ

“บางวันมันทำลาบปลาตุกก็สับค้อย ๆ มันกลัวชาวบ้านไปขอ” แม่ ว่าอีก

“อย่าพูดเรื่องคนอื่นน้ก” พ่อว่า แล้วแม่ก็เงียบเสียง

คำวันนั้น อาหารของครอบครัวคุณก็มีต้มงูสิงกับลาบนกขุม แม่ชี้ให้คุณกับน้องสองคนรู้ว่าถ้วยไหนไม่ใส่พริก แล้วคุณกับน้องก็กินกันอย่าง

เอรีตอร้อย คุณกินไปพลาญคฺยเรื่องความเก่งของหมาให้น้องฟังไปพลาญ ตั้งแต่
วันนั้นคุณรักหมามากกว่ารักแมว

ความตื่นเต้นทำให้คุณอยากไปล่าฟังพอนกับพ่อในวันต่อมา แต่พ่อ
บอกว่าคุณยังไม่โต การล่าฟังพอนจะต้องใช้หมาหลายตัวรวมกันกับหมา
ของคนอื่น ๆ บางทีก็มีงูเห่าหรืองูจงอางวิ่งพลาญไปมาจะทำให้งูกัดเอา
พ่อบอกว่าไอ้แดงกับไอ้มอมมีฟันแหลมคมมาก มันกัดทีเดียวฟังพอนร้องจ๊ิก
แล้วตายทันที บางทีไอ้แดงจะไปเผืออยู่ปากกรูฟังพอนในจอมปลวกที่รก ๆ พอ
ฟังพอนวิ่งมาที่ปากกรูมันจะคาบฟังพอนที่หัว แล้วขบฟังพอนจนตายไม่มีเสียง
บางทีมันจะคาบหางฟังพอนขณะที่มันลงรูแล้วลากออกมาให้ไอ้มอมขบหัว
อีกทีหนึ่ง ถ้าล่าอึเห็นกลางคืนมันก็จะวิ่งนำหน้าออกไป ถ้ามีเสียงเห่าโเฮ่ง ๆ
พอกับชาวบ้านก็จะรีบไปทันที พ่อบอกว่าอึเห็นได้กลิ่นหมามันจะวิ่งขึ้นต้นไม้
ทันที เมื่อมันถูกไฟฉายส่องหน้ามันจะยั้งนิ่ง ๆ แล้วคนอยู่ข้างล่างก็ยิงด้วย
ปืนแก๊ปหรือหน้าไม้ เมื่ออึเห็นพลัดลงมาพวกหมาก็จะตะครุบกัดหัวท้าย
อุตุลุด

“ผมโตขึ้นให้ไปด้วยนะพ่อ” คุณถามพ่อ

“ได้ไปแน่ ๆ แต่ต้องเรียนหนังสือเก่ง ๆ” พ่อว่า

ใจความสำคัญของเรื่อง (เรื่องย่อพอสังเขป)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

